

מי מולי, אני בת 27 ואני נגועה באיידס.

"מלי" זהו שם שבחתי לצורך הסיפור שלי, סיפור שאני רוצה לספר בעיקר כדי להזהיר בחורות אחרות, העלולות ליפול לצרה, כפי שאני נפלת. זה התחיל לפני שלוש שנים, כשגרת בי תל-אביב יחד עם שותף-לדידה. היכרתי באחת ההודמוניות, בחור אירופי בשם ג'ק שבא לבקר את השותף.

התיידדנו במשך הזמן, והבחור בא לבקר אותי. גם אני נסעתי לבקר אותו במקום מגוריו בהרצליה. ג'ק, כמוני, התעניין במוסיקה, והיו עוד נושאים רבים שהיו לנו במשותף.

הרופאים הכירו אותי

כשהידידה ביקשה שאהיה רגועה, ושלא אתפס לפניקה, נכנסתי ללחץ. הרגשתי שאני עומדת לשמוע משהו רע.

חלה אינה עוברת דרך רוק, ולא דרך ישיבה בשרותים. הסברתי להם שאני בן אדם רגיל, רק שאסור לי לתת תרור מתידם, ואני צריכה להיזהר כשאני נפצעת. זה לא עניין אותם, והם פיסרו אותי.

גם לחברים ולחברות שלי סיפרתי מה שקורה לי. כולם ניתקו איתי כל קשר. אף אחד לא רוצה להכניס אותי אליו הביתה. מבקשים שאבין אותם כי יש להם ילדים, הם מאוד מצטערים ש'אינם יכולים להמשיך בקשר איתי.

אני חיה בגיהנום

תוצאה מהתגובות של האנשים החלטתי לא לספר על המחלה. קשה לי להיות מנודה מהחברה, ולהיות לבד כל הזמן. אני רק מקווה שהמחלה לא תחמיר. אני נמצאת במעקב ומקווה שזה יעצור את התקדמות המחלה.

עכשיו הציעו לי ניסוי חדש שאולי יצליח. לא אמרו לי שאפשר לרפא את האיידס, אבל אולי לעצור את ההתקדמות.

אני חיה בגיהנום. אני מסתובבת בי רחובות ברוב שעות-היום, אני גם צריכה

"אני נגועה באיידס"

הידידה סיפרה לי שג'ק גילה לשרת שלה לדירה שהוא נושא נוגדנים של איידס. השכנה הציעה לי לגשת לבית-חולים, לעשות בדיקת-דם.

לא התייחסתי לעניין הנוגדנים כי כוכר-ראש, אך ככל זאת הייתי מוטרדת. חשבתי בליבי שאם אכן יש לג'ק נוגדני-איידס, בוודאי היה רומן משהו על כך, או שלפחות היה משתמש בקונדום כשקיימנו יחסי-מין.

כשחור, לא אמרתי דבר. אחרי שבוע של התלבטויות הלכתי להיבדק בבית שטראוס בקופת-חולים, וגם בבית-החולים איכילוב. אחרי ימים אחדים קיבלתי הודעה לבוא לאיכילוב. שני רופאים ישבו בחדר. הם הודיעו לי שאני נגועה, והמליצו שלא לקיים יחסי-מין, ולא לתת תרומת-דם.

הרופאים הסבירו לי שאם יש לי פצע מרמם, ואני באה במגע עם אדם בריא, או מקיימת יחסי-מין עם אדם בריא, אני אביק אותו. הם הסבירו לי שאם בכל זאת אני רוצה לקיים יחסי-מין, אני חייבת להשתמש בקונדום. ביקשתי שיסבירו לי יותר. לא ידעתי דבר על המחלה, וחץ ממה שקראתי לפעמים בעיתונים. לא התעניינתי במי יוחד.

הרופאים הסבירו לי שהמחלה אצלי אינה בהתפתחות. הבדיקות שעשו לי הן מעל לנורמה, והחיסון במערכת-הגוף שלי לא נפגע. נתנו לי טיפול ככמוסות-שום וכל מיני תרופות, ואמרו שעלי להיות במעקב קבוע. הטיפול כולל גם שיחות עם הרופאים באופן קבוע.

הרופאים באיכילוב שאלו אותי עם מי שכבתי, ואני ענית להם שהם בטח לא מכירים אותי. אמרתי את שמו הפרטי, ג'ק, ושני הרופאים ביחד אמרו את שם מישפחתו. אמרו כי טוב שנקבתי בשמו, כי הם מכירים אותו זמן. שאלתי את הרופאים הרבה שאלות בקשר למחלה של ג'ק. הם לא רצו להיכנס לפרטים, וסירבו לומר לי באיזו קבוצת-טיפול הוא נמצא.

"אני שונאת אותו!"

תחלתי להתרחק מג'ק. לא אמרתי לו דבר. אני לא מסוגלת לרי

כה לדאוג לעתיד שלי. אני מנסה לסדר לעצמי דירה ומחפשת הלוואות. בינתיים אני חיה מסכום של 400 שקלים לחודש מהביטוח הלאומי, אבל זה לא מספיק לכולם. אני לא יכולה לפנות למשפחה שלי. אם הם יודעו על המחלה, הם יתנקמו בי.

סיפרתי לקרובי-משפחה ברומן מה עובר עלי, וכבר קמה היסטריה אימה, כך שאני נכחלת לא הולכת אליהם.

תמיד היה לי קשה. אחרי הצבא הגעתי לתל-אביב ודאגתי לעצמי, עברתי בעבודות מזדמנות. תמיד התמודדתי לבד, וזה היה קשה. לא הייתי נשואה, ומעולם לא היה לי קשר קבוע, פשוט לא הולך לי. ורווק עכשיו, כשאני מנודה מהחברה בגלל המחלה, מצאתי סוף-סוף גבר שרוצה לבנות איתי חיים משותפים, והוא לא יודע כלום וגם לא יודע שאסור לי ללדת, כי לילד יהיה איידס. אני פוחדת לספר לו, כדי שלא יעזוב אותי.

השבוע עקרו לי שיניים. מטפלים בי באיכילוב בכפפות, כי הכל צריך להיות סטרילי, והרופאים חוששים שיהיו לי דימומים או זיהומים המהווים סכנה במצבי.

הסכל העובר עלי גורם לי לחשוב במשך כל הזמן על העול שג'ק עשה לי. שוב הצעתי לרופאים השבוע שי-אסרו את ג'ק, או שיכניסו אותו לכלא. הם אמרו לי שזה לא יודע כלום, והם יכולים לנקוט נגדו אמצעים, כי הם מוגבלים מבחינת החוק.

אני לא יכולה להבין למה לא מסל-קים אותו מהארץ. הוא לא אורח ישראלי ולא שייך לכאן, ומטיל אימה על הסביבה. זה ממש נגע.

אני מקווה שבעזרת העיתון יקרה משהו, ואולי השליטונות יתעוררו. בינתיים ממשיך ג'ק לחיות כאן, יוצא לבי-לות ומדביק בחורות באיידס.

אני לא יודעת מדוע הוא הגיע ארצה. הוא אמר לי תמיד שהוא אוהב את הארץ ואת הנוף, הוא טייל בכל העולם מאז היותו בן 13 והוא מעדיף את ישראל.

אני רוצה להגיש תביעה כספית נגדו באמצעות עורך-דין. הוא גרוע מדי צח. אם אוכה בתביעה, אוכל אולי לטפל בעצמי, ואולי — מי יודע? — אולי גם אבריאה באחד הימים.

נעמי אדווה

לא בקשר איתה, אבל סיפרתי לרופאים המטפלים בי. הם אמרו לי שרצוני לחכות חודשיים-שלושה, כדי לראות איך העניינים יתפתחו, ואני בכיתי וצעקתי. אמרתי לרופאים: "רבותי, אני מבקשת שתנסו להציל אותה מבלי שתזכירו את השם שלי!"

עד כמה שידוע לי, הם לא עשו כלום עד היום.

שאלו אותי בבית-החולים אם אני סובלת מריכוז. אמרתי שהריכוז הוא

פחדת שיעזוב אותי אם ידע. אני גם יודעת שאסור לי ללדת, כי הילד ייוור לך חולה. ג'ק דפק לי את כל החיים. אני אפילו לא יכולה ללכת לטיפול אצל רופאי-שיניים שאצלו אני בטיח פול הרבה זמן. סיפרתי לו שיש לי נוגדנים של איידס. בו ברגע הוריע לי שהוא מפסיק את הטיפול בשיניים שלי, ושהוא לא מוכן לגעת בי עוד. כעסת, אבל גם הבנת את הרופא. אני לא אקח על מצפוני להדביק אנשים

אותו ולא לדבר איתו. אני שונאת אותו שינאה עזה. לא שאהבתי אותו קודם לכן אהבתי-נפש, אהבתי רק את הסיטואציה כינינו. ידידה הציעה לי לדבר איתו בשמי, וסירבתי. לפי רעתי הוא לא יודע שאני נגועה, אבל חושר במשהו. ג'ק גם אמר לאנשים שהוא מוכן לעזור לי. כמה הוא יכול לעזור לי? את ההרס הוא כבר עשה: הוא הרס לי את החיים. גם ללדת לא אוכל בגללו, וזאת מכה

זהו סיפור אמיתי. תושב זר ידוע הדביק צעידה באיידס. הוא ממשיך לקיים יחסים עם צעירות שאינן יודעות שהוא חולה. אין חוק, אין מושיע. מה לעשות?

חירי שיש לי הוא השם של המחלה הזאת, איידס! ג'ק רזה מאוד. הוא שותה הרבה אל-כוהול, והוא מדוכא. אלה הם הסימנים הגרועים של המחלה. הוא איבד מיטת קל, ונראה רע מאוד. את שאר הסימנים טומים אני לא מזהה, כי עוד לא הגעתי לדרגה הזאת של המחלה. אין לי שיל"שולים ולא רזיתי. אני חושבת שאני במצב טוב-יחסית, כי תפסו אצלי את המחלה בזמן.

עריין אין תרופה למחלה, אך אני מקווה שבמשך הזמן הקרוב תימצא תרופה כלשהי.

אני לא מסוגלת לעשות כלום. לא מסוגלת לעבוד. את העבודה שהיתה לי הפסדתי בגלל המחלה. הייתי בייכריסטר אצל מישפחה שיש לה שני ילדים. סיפרתי להם על מה שקרה לי, הייתי כנה איתם. כששמעו מה שיש לי, אמרו לי שלא לשבת על הכורסות ולא לגעת בכוסות. הבאתי להם עלון, שם מוסבר שהי

כמו שג'ק עושה כשהוא שוכב עם בחורות ואיננו מספר להן, בלי שום נקיפות-מצפון. הוא רוצה אותן אחת אחת והן לא יודעות זאת! בגלל זה אני מספרת את סיפורי לעיתון, כדי שהנשים יזהרו.

"שיעצרו אותי!"

תחננתי לפני הרופאים שיעצרו אותי. הוא מסתובב חופשי, ואף אחד איננו עושה כלום, לא משרד-הבריאות ולא המישטרה. כשאני אומרת לרופאים את הרברים האלה, הם אומרים לי לפנות לעורך-דין, אבל גם הפנייה לעורך-דין לא תעצור את המג"פה הזאת, לדעתי. ג'ק שוכב עם בחורה פעמיים-שלוש, ומדביק אותה כפי ש'הדביק אותי. אין פה חוכמות: אני מכירה בחורה אחת שהוכבת אר-תו. היא בטח לא יודעת שהוא נגוע. אני

אימה בשבילי. אני יודעת שג'ק שוכב עם עוד בחור, רות, למרות שהוא יודע בוודאות שהוא נגוע באיידס. ה"ר יוסט, מהמחלקה האימונולוגית באיכילוב, המטפל בי, הציע לי לפנות לעורך-דין ולתבוע את ג'ק. הוא הבטיח להפנות אותי לעורך-דין. ג'ק הזיק לי, אני לא יושנה במשך לילות ארוכים בגלל מה שהוא גרם לי. אני לא יכולה לקיים יחסי-מין בצורה מסודרת. אני מפוחדת. אני נגועה.

היום יש לי חבר, שאיננו יודע דבר על מצבי. הוא אוהב אותי, אדם בן 37, הרוצה להתחתן איתי ולהקים מישפחה. אני לא יכולה לספר לו שאני נגועה באיידס. אני מקיימת איתו יחסי-מין תוך שימוש בקונדום, ומספרת לו כל מיני סיפורים.

אני מתייעצת עם הרופאים המטפלים בי אך לספר לו על מה שקורה איתי, בלי לפגוע ביחסים שבינינו. אני